

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 1 /117/

С І Ч Е Н Ї 1986

Рік XXII

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Дорогі Подруги і Друзі!

Знову зустрічаємо велике свято — Різдво Христове — прихід Божого Сина на нашу планету, велику християнську Містерію, яка щороку приносить християнському світові радість і надію, що новонароджений Спаситель матиме людство в Його божеській опіці, дасть йому мир, добробут і щастя. Але чарівне сяєво Вифлеємської зорі затемнене на Сході Європи цього року, подібно як і в минулих роках, зловісними символами деспотизму, насилля, атеїзму, людоненависництва, що розгулюють просторами московської червоної невідомої імперії. Ці зловісні символи потьмарюють теж сяєво Вифлеємської зорі й над нашою Батьківщиною — Україною, старою християнською країною, яка вже тисяча років святкувала Різдво Христове, несла світло Христової науки на Сході Європи, а випускники Києво-Могилянської Академії були носіями високої науки й культури в багатьох слов'янських і неслов'янських країнах.

Цьогорічне свято християнського світу — Різдво Христове — наш народ на рідних землях зустріне знову в умовах поневолення північним наїзником, що вже більше 60 років намагається вирвати з сердець наших братів і сестер віру в Бога, намагається закріпити атеїзм у нашій християнській країні, переслідуючи жорстоко віруючих, закриваючи і руйнуючи ще існуючі церкви. Скільки ж наших віруючих братів і сестер караються у в'язницях, далеких концтаборах чи психолікарнях за віру в Бога, за те, що сповняють свої релігійні зобов'язання, що хочуть молитися у своїй рідній Церкві, а не в режимній, накиненій Москвою нашому народові, яка стоїть усеціло на послугах атеїстичного режиму. Скільки наших нескорених борців за права і волю українського народу неволяться в концтаборах, у в'язницях, на засланні за те, що виступили в захист української мови, культури, в захист усього, що цінне українській сучасній людині, яка боліє тривожним сьогоднішнім українського народу в червоній імперії, бо бачить, що на її очах руйнує вікові духовні цінності, що наперствувались у духовній і матеріальній сферах історичного буття української нації, намагається підірвати в основі духовні корені нашого народу, закувати в імперські кайдани невмирущого духа нації, що дав українській людині творчі скарби не століть, а тисячоліть, нагромаджені ще прадавними жителями української землі, дав їй історичну спадкоємність і високі морально-етичні заповіді. Все це — духовне й матеріальне надбання-багатство української нації намагається північний одвічний окупант — Москва — знищити, зруйнувати своїми антилюдськими, злочинними, руйнівними методами й діями, намагається довести нашу націю до духовної руїни, до деградації національного творчого духа, щоб легше було здійснювати давно вже „задуманий геноцидний процес творення одного „соєтського народу“.

Немає сумніву, що таке сучасне положення українського народу в умовах поневолення і брутального затиску всіх ділянок його життя тривожить кожного українського патріота. Чи витримає наш народ у боротьбі з могутнім ворогом? Недовго тривале духовне відродження, і шестидесятники й одержимі сучасні борці опору виразно потверджують, що Україна живе й бореться, що оте широке українське людське море, про яке писав Сверстюк, підіймає і окрилює. В ньому невичерпні життєві сили. Дух боротьби, що спалахнув у середовищі української інтелігенції, динамічно розгорнувся, і є серйозним фактором сили, що торує шлях до національного духовного відродження. На цьому шляху будуть іще неодні болючі великі жертви, але вони будуть прикладом для майбутніх борців за український, вільний, духовний і фізичний собор – українську вільну самостійну державу.

Дорогі Подруги і Друзі! Святкуючи Різдво Христове в умовах свободного життя у вільній демократичній країні, згадаймо в наших думках нескорених наших Друзів – борців за волю України, тих, що в глибокому підпіллі продовжують боротьбу і тих, що караються в московсько-імперських в'язницях, концтаборах, психолікарнях, на засланні, далеко від України. Згадаймо мученика Юрія Шухевича і багатьох, багатьох одержимих, що їм світ зоріє за в'язничними ґратами, за високими колючими дротами концтаборів, чи на засланні в далеких закутинах російської імперії. Згадаймо їх у свято Різдва Христового і просім Новонародженого Христа Спасителя, щоб полегшив їхнє терпіння, зберіг їх у доброму здоров'ї і допоміг їм витримати їхній хресний шлях терпіння за свій народ.

У величне свято Різдва Христового вітаємо сердечно достойного Голову Проводу ОУН – друга Ярослава Стецька, Провід ОУН, Теренові Проводи, Обласні і Станичні Проводи, все членство, юнацтво і симпатиків Організації Українських Націоналістів у країні нашого поселення і в країнах вільного світу. Вітаємо все українське патріотичне громадянство, зокрема зсіх наших невтомних суспільно-громадських працівників і громадський місцевий актив.

Починаємо, Дорогі Друзі й Подруги, нашу працю в новому 1968 році з вірою і надією, що великі жертви нашого народу, його зусилля, наша довголітня праця в ОУН, не були й не будуть даремними. Вони промощують шлях нашій нації до рідного вільного Вищелему. До нього йде вперто й послідовно наша нація. Йдемо й ми, а наш похід вимагає від нас великої посвяти, зусиль і праці. Просім Новонародженого Христа, щоб дав нам силу й насагу в нашій праці в новому році.

СЛАВІМ ЙОГО!

Різдво Христове, 1986 року.

Тереновий Провід
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
у Великій Британії.

.....

НА ПОРОЗІ НОВОГО РОКУ

У житті українського народу, а одночасно й нашої Організації, пройдений 1985-ий рік був роком дальшої зatoryбної боротьби проти ворожого московського насилья і намагання поглинути нас у свій советсько-російський національний організм. Боротьба за саме існування української нації і за її права проходила на всіх відтинках життя - культурному, релігійному, політичному і господарському - на всіх просторах України, імперії і української діаспори. І помімо посиленого терору, затику всіх форм організованого життя і особистих свобод, а теж підривної діяльності і провокацій серед нашої діаспори, український нарід не тільки що видержав на своїх національних позиціях, але їх скріпив, освячуючи їх новими жертвами. Очаїдушно-геройська постава Юрія Шухевича, Йосифа Терелі, Василя Овсієнка, смерть Василя Стуса, розстріли членів ОУН-УПА і багатьох невідомих нам Борців є наявним доказом живучости української нації у її боротьбі за волю і державну незалежність.

Помімо ілюзорних надій, пов'язаних з розмовами "на вершинах" у Женеві в листопаді, нова московська імперська екіпа, на чолі з Горбачовим, вже зуміла задокументувати у своєму проєкті "нової" програми КПСС свою остаточну мету - завоювання світу, і шляхи для її осягнення - підривна діяльність у вільних ще суспільствах і революційні путчі. Все це вміло прикривається страхом перед ужиттям атомної зброї. При цьому головним ворогом названо Америку і т.зв. капіталістичну систему, яку треба знищити. А внутрі імперії заповідається дальша централізація всього життя, що, зрештою, вже робиться, русифікація поневолених народів і безоглядна диктатура комуністичної партії.

Отже ворог, під керівництвом "миролюбного" Горбачова, вже розкрив свої карти, хоч не всі ще зрозуміли їхню справжню суть. Але там, в Україні і в цілій імперії, вже не живуть ілюзіями, бо вже давно зрозуміли справжні наміри Москви. Останні намагання окупанта прискорити русифікацію поневолених народів лише скріплять їхню відпорність і поглиблюють вже існуючу прірву між поневоленими і поневолювачем. Визвольні ідеї, голошені на протязі довгих років нашою Організацією і освячені кров'ю їх носіїв, стають власністю чимраз ширших кругів українського народу, особливо його молодого покоління, і мобілізують нарід до активного і пасивного спротиву окупантові. Тут, у вільному світі, який ще вповні зрозумів загрозу з боку Москви, нашим заваданням було і є остерегти світ перед цією небезпекою. І в цьому наша Організація вже має поважні успіхи, бо зуміла, після довгих років праці, вийти з нашими ідеями і політичними постулятами на міжнародній форум і дістатися до найвищих політичних кругів. Наша альтернатива до атомної війни, якою є розвал російської імперії з-середини дорогою визвольних революцій поневолених народів, здобуває чимраз більше прихильників на Заході. Це наш великий історичний успіх, і не менш велике завдання на найближче майбутнє.

На нашому внутрішньому відтинку минулий рік позначився досить поважним зусиллям і працею всіх наших кадрів у різних ділянках нашого організаційного, політичного, громадського, культурного, релігійного і господарського життя. Хоч не без труднощів, ми зуміли вдержати наше організоване життя на відповідному рівні, скріпили дещо нашу організаційну працю,

включивши до неї відповідну кількість молодших кадрів, видержали на правильних церковно-релігійних позиціях, що мало по-важний вплив теж на правильну поставу деяких церковних кругів у дуже важливих питаннях, повністю вив'язались з наших зобов'язань перед Проводом у його праці, особливо на відтинках зовнішньому і крайовому. До більших труднощів належить наша видавнича діяльність, бо з огляду на замалу кількість читачів наших видань, особливо журналу "Визвольний Шлях", не можна пов'язати кінців і на цьому відтинку є потреба допомоги всіх наших кадрів.

Вступаючи у новий рік нашої праці, наша головна увага повинна бути скерована знову на нашу Батьківщину, бо там відбувається головний бій за краще майбутнє нашого народу. Всебічна моральна, політична і матеріальна допомога нашому народові у його боротьбі мусить бути наказом хвилини за всяких умов. Слідкування і вивчення визвольних процесів в Україні повинно стати головним завданням наших провідних кадрів, а особливо молодих кадрів, бо це єдине, що на довшу мету може бути джерелом нашої сили і насади в умовах чужини, та запорукою, що ніколи не зійдемо на політичні манівці.

Черговою запорукою нашої сили і дієспроможности є сильне споєння наших організаційних лав, чіткість наших політичних цілей і шляхів для їх здійснення. Відчувається подекуди потребу скріплення організаційної дисципліни, взаємної пошани, респекту і дружности, а теж законности повзятих на себе організаційних обов'язків. Ми досі були спроможні впливати на наше українське суспільство і його унапрямувати якраз через нашу внутрішню споєність і організованість. Без такої унапрямуючої сили, суспільство наше скоро могло б зійти з правильних національних позицій. Тому сильна організаційна сітка і її праця є запорукою вдержання цілої нашої спільноти у корисній національній діяльності. Для скріплення нашої Організації у її дієспроможності на найближчі роки, необхідною є повніша інтеграція наших молодших кадрів у практичній роботі Організації на всіх її щаблях і у всіх ділянках. Цій справі треба буде присвятити належну увагу вже у найближчому часі.

Зовнішньо-політична діяльність Організації є одною з важливіших ділянок під цю пору, бо маємо тепер можливість впливати на дальший розвиток політичної думки і стратегії боротьби між двома ворожими таборами в користь визволення поневолених народів. Наш терен є важливим у цій праці, бо ця країна, хоч економічно слаба, це й досі має великий політичний вплив у світі. Особисті контакти з впливовими британцями і наша англомовна література є найкращими засобами для досягнення наших цілей на цьому відтинку.

Ми є напередодні Великого Ювілею, 1000-ліття Хрещення України. Вже від сьогодні наша увага і праця повинні бути скеровані на це, щоб цей Ювілей став зворотним моментом у житті всієї нації, в Україні і на поселеннях. Тому потрібна всесороння підтримка всієї громади в реалізації проголошених плянів Крайового Комітету та тих плянів ширшого масштабу — європейського чи світового, — які правдиво і правильно висвітлюють цю велику історичну подію українського народу.

Цих кілька думок, що їх даємо для пригадування на порозі Нового Року, не вичерпують всієї проблематики нашого організаційного і громадського життя, про деякі з них говориться в інших місцях цього Бюлетеня, але порушені тут проблеми належать до найважливіших, що їх прийде нам спільно ладнати для добра української визвольної справи.

ДО ПИТАНЬ ПРАЦІ НА ПОЛІ КАДРІВ ОУН

В Організації, яка позгортає постійно широку діяльність на внутрішньо-українському й зовнішньо-політичному відтинках, питання праці Проводів клітин на кадрово-організаційному полі є питанням, що ніколи не сходить з порядку денного. Кадрово-організаційне поле, а рівночасно з цим і сітка організаційних референтів у всіх клітинах – це у великій мірі один із найважливіших рушіїв всієї організаційної машини, а в певних, специфічно кадрових питаннях, це також і той чинник, який повинен завжди бути найсерйозніше зацікавлений природнім доростом свіжих членських сил, щоб Організація була спроможною діяти в кожному часі, в кожному потрібному місці і в кожній потребі.

Хоч на тему кадрів ОУН, а членських зокрема, завжди говоримо під час відправ та організаційних зустрічей, а зчаста пишеться в організаційних публікаціях, ми всеж таки відчуваємо потребу нав'язатися до цього питання також сьогодні. Чому це робимо? Робимо це із двох засадничих причин: по-перше тому, що наша Організація, будучи живим і діючим організмом, постійно поповнюється новими людьми, що стають членами Юнацької сітки, членами організованих симпатиків і прихильників, отже – постійно має до діла з особами, яким від їхніх перших днів чи місяців в Організації треба вщеплювати спеціальну увагу та глибоке зрозуміння до всього того, що в організаційній площині з'єднує індивідуальних людей в організацію; по-друге тому, що всі ці Подруги й Друзі, які після вступної підготовки в рядах юнацтва, чи симпатиків і кандидатів переходять у членський актив, а згодом і на функційні становища в Організації, потребують таки обширнішого і всестороннього ознайомлення з всіма організаційними засадами та правопорядком в Організації, навіть коли вони працюють в одній із інших ділянок праці в нутрі чи на зовні Організації.

Обов'язки членства

Кожна українська людина, що виявила бажання бути членом Організації, пройшла відповідну підготовку і зложила членське приречення, знає, що її першим і найсуттєвішим добровільним обов'язком є здійснювання із дня у день, та з року в рік змісту членського приречення. Тому завжди і всюди Подруги й Друзі, які підготовляють кандидатів у члени з молодших чи старших поколінь, повинні завчасу подбати про те, щоб ці кандидати були добре ознайомлені з історією українського народу, його духовістю і культурою, з історією ОУН, її світоглядом-ідеологічними засадами та суспільно-політичною програмою, а в цьому також – і зокрема – з її теперішнім місцем в загальному українському визвольному русі, з її теперішніми завданнями, з її концепцією визвольної боротьби, а в цьому ж контексті також і з її проєкцією того, за що наша ОУН й український народ боряться вже біля шістдесять років. Під сам кінець підготовчого процесу кандидат повинен засвоїти Десять Заповідей Українського Націоналіста, Дванадцять прикмет характеру і 44 правил життя українського націоналіста. Ще перед прийняттям у членський актив і зложення приречення кандидат повинен засвоїти текст і всесторонньо передумати й зрозуміти зміст приречення, з чим він чи вона не повинні ніколи розставатися.

Так совісно і всесторонньо проведена підготовка кандидата виступає як одне із декількох заперень, що особа, яка зложить членське приречення в одному дні, не зачне виломлюватися з його змісту з причин неосвідомленості на другий чи третій день, що деколи завважується.

Особа, ставчи перед хрестом і євангелієм, мусить глибоко і всесторонньо освідомлювати, що, склавши членське приречення, її досмертним завданням буде:

- суворо дотримуватися засад загально-людської і національно-суспільної моралі й етики, вироблювати і мати зразкову поведінку в особистому, родинному і громадському житті та в професійній праці;
- виконувати загально-національні обов'язки та шанувати українські національні святощі, боронити на кожному кроці честь і добро ім'я української нації, Організації, пам'ять героїв;
- виконувати совісно й дбайливо організаційні доручення і зберігати організаційну тайну;
- належати до первинної організаційної клітини, звена, і в ньому виконувати незалежно від свого становища в Організації, певні організаційні доручення;
- приймати участь у внутрішньому організаційному житті /сходина, вишколи/;
- сплачувати членські внески та виконувати встановлені Організацією матеріальні зобов'язання /добровільне оподаткування згідно з тарифами, пожертви на Визвольний Фонд, Фонд АБН, пожертви на Фонд Оборони України тощо/;
- плекати й всебічно розвивати членські кваліфікації: засвоєння і поширення своїх знань з обсягу ідеології, програмових засад і політики Організації, засвоєння і вдосконалення своїх особистих здібностей і вмістей, потрібних для Організації /військовий вишкіл, тілесна заправка, спеціалізація в діяльності зв'язку, публіцистичної і друкарської техніки тощо - так для прикладу/, щоб досягнути високий рівень моральної, політичної і організаційної виконності і підготувати себе до завдань державного будівництва;
- завжди і скрізь поширювати і визнавати, відстоювати і реалізувати ідейно-політичні позиції ОУН і визвольного руху, поширювати її впливи на оточення і здобувати її прихильників;
- з власної ініціативи віднаходити можливості і способи найкращого здійснювання цілей і завдань Організації в кожній ситуації, передавати Організації свій досвід і всі відомості, корисні в її діяльності;
- звітувати перед Організацією за свою організаційну і суспільно-громадську діяльність.

Приналежність до Організації, а що перед цим вияв приналежності до неї не може мати інших, крім тільки одного мотиву. А цим одним мотивом може бути тільки сумлінне бажання праці й боротьби за Україну, її Народ, Волю і Державу в рядах і під прапорами ОУН. Це мусить освідомлювати собі кожна людина ще перед зложенням членського приречення. Цей мотив і чинність людини в Організації може принести їй славу, високі позиції в Організації чи громаді, але ця приналежність до ОУН, мотив приналежності і чинність в Організації можуть принести людині муки і страждання, пониження в тюрмах і концтаборах, обмовлення та очорнення пропагандою ворогів, а також і противників. Людина, що задивлена лише в те, щоб персонально зискати з приналежності до Організації, але тій Організації дати від себе найменше або й нічого, не повинна туди себе спрямовувати, бо таким вчинком вона може своїх мотивів не здійснити.

Не завжди кадрово-організаційні референти клітин мають пряме відношення до всього процесу виховних і вишкільних занять у підготовці кандидатів у члени. Тому все це, що тут сказано чи тільки повторене з попередніх матеріалів, є важливим для усіх тих

Подруг й Друзів, які мають принаймні якесь примісне відношення до підготовки кандидата в члени. А правду сказавши, що якесь відношення до тієї підготовки, а рівночасно і співвідповідальність за наслідки поверховної підготовки, має дослівно весь членський актив нашої Організації.

Середовище виховання

Кандидата в члени ОУН можна виховувати і вишколювати індивідуально, в званні або і в більших гуртках юнацтва, кандидатів, як це в наших обставинах бувало і має місце тепер. Виховниками та вишкілниками кандидата можуть бути більше ніж одна особа. Отже, хочеться того, чи ні, за якийсь час кандидат виховуватиметься прямо чи посередньо в ширшому колі членського активу, а навіть симпатиків та прихильників.

Ведучи кандидата у процесі вишколу та виховання шляхом ідеалістичного підходу до життя і боротьби за його розвиток в контексті національної свідомості, патріотизму, жертвності і дисциплінованості, треба всіми доступними середниками дбати, щоб його найближче оточення було на словах і на ділях наочним відзеркаленням цих прикмет у своєму особистому, організаційному й суспільному житті та праці. Наколи це не так, тоді супроти наших бажань заразки легковажної поведінки кандидата до усіх членських засад і прапорядку вкрадатимуться в його душу, а згодом покажуться і в практичному поступуванні, що, зрештою подекуди бачиться на яві.

Наша теренова сітка вже звійшла в період прямо необхідної підбудови її членським активом з молодших генерацій не тільки числом і словами, але конкретними кандидатами на різні функційні становища, від збірщиків на організаційний фонд чи фонди почавши. Ця сама потреба стоїть сливе перед кожною громадською організацією ідейно і політично пов'язаними з нашим Рухом, чи прилягаючими до нього. В нашій тереновій сітці і в крайових громадських організаціях є люди з молодших генерацій на різних щаблях їхньої і нашої організаційної структури. Але, за певним відсотковим виїмком, це ще початкова стадія, початковий етап. Ще треба буде вложити в наше кадрове питання багато уваги й праці. Цю увагу та працю треба спрямовувати в потрібному напрямі з усіх сторін, а мабуть таки найбільше з рамени тих Подруг і Друзів з молодших генерацій, які вже настільки ідейно, політично й організаційно утверджені, що можуть з всією силою та розмахом піти впершу чергу на ідейно-політичний вплив українських людей з молодших генерацій.

Мова, література

Ведення кадрових виховних і вишкільних справ системою тільки аудиторних /гутіркових/ розмов і викладів – середник важливий, але не вистачальний. Тому відклик до літератури з ділянки виховання і вишколу необхідний. Але тут виринає проблема з добрим знанням української мови серед навіть заангажованих у розговірній мові кандидатів. В багатьох загальних предметах і в певній частині прямо пов'язаних з нашою Організацією, її історією, політичною концепцією тощо є обширна література на англійській мові, яку принаймні переходово можна і треба з розмислом використати. Але в цьому таки треба змагати до опанування української мови. Якщо це не можна подолати на громадському форумі, в школах українознавства, актив має потребу й моральне право ініціювати курси української мови для людей, які в школи українознавства не повернуться. Цю перешкоду муситься усунути.

.....:.....

КОНФЕРЕНЦІЇ АБН/ЕРС І НАШІ ЗАВДАННЯ НА ЗОВНІШНЬОМУ ВІДТИНКУ

У днях від 21-го до 24-го листопада 1985 року відбулися в Лондоні Конференції Антибольшевицького Бльоку Народів і Європейської Ради Свободи, з великою участю національних представників та нашого членства-громадянства. Конференції відбулися в приміщеннях Лондонського Відділу СУБ-у, при 154 Голланд Парк Авеню.

На згаданих Конференціях було 287 делегатів і обсерваторів із 29-ох країн: Афганістану, Бельгії, Болгарії, Білорусії, Канади, Хорватії, Коста-Ріки, Естонії, Іспанії, Західної Німеччини, Франції, Грузії, Великої Британії, Гондурас, Малярщини, Ізраїля, Італії, Латвії, Литви, Нікарагуа, Польщі, Румунії, Швейцарії, Швеції, Словачії, Туркестану, України, США та В'єтнаму.

Конференції попередила прес-конференція в четвер, 21.11.1985 р., в готелі Ст. Ермінс і там же відбулася зустріч /коктей/ для делегатів на Конференції і запрошених гостей. Господарями коктейлю були посли Джон Вілкінсон і Степан Терлецький.

В п'ятницю, 22.11.1985 р., о год. 9.00 вранці, після внесення британського, АБН-івського і Евр. Ради Свободи прапорів та офіційного відкриття, яке зробив дост. Я. Стецько, почалася Конференція п. з. "Стратегічна оборона і визволення". З черги були вислухані звідомлення делегатів-представників про пророблену працю на місцях з таких країн: Великої Британії, США, Канади, Іспанії, Франції, Бенелюксу і Латинської Америки. Представники Відділів Європейської Ради Свободи з Бенелюксу, Франції, Західної Німеччини, Великобританії, Італії, Скандинавії, Іспанії і Туреччини предложили свої звідомлення на письмі. Національні делегації з Болгарії, Білорусії, Хорватії, Куби, Грузії, Латвії, Литви, Румунії, Словачії і України передали свої політичні звідомлення.

В загальному були виголошені такі доповіді: ген. Джон К. Сінг-лявб /США/ - "Стратегічна оборона і визволення"; Ар'є Вудка /Ізраїль/ - "Слабкість російської імперії"; д-р Дж. Д. Мерган /США/ - "За негайну зміну американської закордонної політики"; сер Фредерік Беннет, член Брит. Парляменту - "Треба засудити російську агресію в Афганістані"; д-р В.П. Мерфі /радіо Вільна Європа/ - "Дизінформація і політико-психологічна війна".

Під час Конференції було три панелі: молоді п.з. "Аспірації молоді генерації по обидвох боках Залізної Заслони" з панелістами зі США, В'єтнаму, Канади, України, Великої Британії, Афганістану, Польщі, Хорватії і Литви; другий панель п.з. "Оборона Заходу і визвольна боротьба поневолених народів" з панелістами із Іспанії, Швеції, Італії, України і Хорватії, і третій панель п. з. "Визвольна боротьба - передумова остаточної перемоги", з панелістами із Афганістану, Естонії, Малярщини, Литви, Туркестану, США і В'єтнаму. Їхні думки викликали живу дискусію серед учасників.

Після закінчення Конференції, ЕРС видала заяву, в якій засуджується російський імперіялізм, заперечення національних і людських прав і переслідування релігійної свободи в ССРСР, а Конференція АБН ухвалила резолюцію, яка апелює до Західного вільного світу, щоб він допомагав визвольній боротьбі поневолених Москвою народів шляхом - політичним, фінансовим і мілітарним, а тим самим обминув атомового знищення.

Головою АБН і надаліше обрано дост. Я. Стецька, а президентом ЕРС посла Джона Вілкінсона.

В неділю, 24.11.1985 р., відбулося пікетування московської амбасад, в якому взяло участь понад 1000 осіб різних національностей зі своїми прапорами. /українців найбільше/, які входять в склад АБН.

Того ж дня о год. 7.00 вечером відбувся бенкет в готелі Кензінгтон Гілтон з мистецькою обрамівкою Братства Бандуристів і латвійської солістки. Тостмайстром вечора був посол Степан Терлецький.

На цьому місці треба щиро подякувати тим Друзям, які вклали немало праці в підготовку і переведення Конференції. Їх багато і було б неможливо вичислити всіх, тож їм усім разом велике спасибі!

На закінчення цього коротенького огляду з відбух Конференцій, буде корисним пригадати наші завдання на зовнішньому відтинку на майбутнє. Вправді, про деякі з них вже писалося давніше і їх треба тільки відсвіжити, бо вони постійні актуальні.

- 1/ Влаштувати в Парляменті зустріч з Парляментаристами, може з нагоди 22 січня 1918-1919 рр.;
- 2/ Робити далі заходи відносно радіопрограми українською мовою в BBC;
- 3/ Ширше розгорнути діяльність Делегатури АБН;
- 4/ Творення звен по станицях, які вдержували б зв'язки з місцевою і національною пресою, радіо і телевізією з метою подавання правдивих інформацій про Україну;
- 5/ Нав'язувати контакти з членами Парляменту по Станицях;
- 6/ Скріпити діяльність Комітету Обсрони Українських Політичних В'язнів в СССР;
- 7/ Виказати матеріали, інформації англійською мовою про українських політичних в'язнів і розсилати їх англ. пресі, радіо, чужинецьким амбасадорам /за виїмком комуністичних/, членам Парляменту та іншим англійським організаціям;
- 8/ Зробити натиск на поширення нашої англomовної літератури серед чужинців і нашої молоді, яка не володіє українською мовою;
- 9/ Робити заходи на організування Молоді АБН;
- 10/ Влаштовувати міжнаціональні доповіді. /Делегатура АБН/;
- 11/ Нав'язувати зв'язки з місцевими англ. журналістами;
- 12/ В майбутньому наші громадські установи і їхні відділи повинні висилати Святочні поздоровлення видним англійцям по наших громадах;
- 13/ Допомогати /по можливості/ в діяльності ЕРС.

Тих кілька точок не вичерпують цілоти праці Зовнішнього Сектора, а тільки його частину.

Всіх Обласних і Станичних ЗПРеферентів просимо переглянути усі попередні інструкції і вказівки в справі діяльності ЗПРеферентури, а її працю в наступному році слід поширити.

Бажаємо всім Подругам і Друзям Радісних Свят Різдва Христового і Щасливого Нового Року!

СЕКТОР ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ.

-----:-----

ЗАГАЛЬНЕ ПОЛОЖЕННЯ НА ЦЕРКОВНОМУ ПОЛІ

Відхід Їх Святости Патріярха Йосифа Сліпого, довголітнього мученика за Українську Церкву й Народ, відбився важким відгомонам у серцях і почуваннях сливе всіх українських патріотів в Україні і на Поселеннях, не дивлячись на їхні віровизнання і церковну приналежність. Глибокими побоюваннями зустріли миряни факт перебрання головства в Помісній Українській Католицькій Церкві тодішнім коадютором, а пізніше Патріярхом і Кардиналом Мирославом Іваном Любачівським.

Для такого стану в душах і умах мирян, більшости духовенства, монашества і владик було багато об'єктивних причин. Ми всі здаємо собі справу з того, яку велику роль сповняє рідна Церква в народі так важко поневоленому, визискуваному і русифікованому, як ним зокрема під цю пору є український народ. В стані, коли Церква й народ важко поневолені, її речники поза Рідними Землями потребують бути надзвичайно чутливими на все, чим в духовості й релігійності, в національній свідомості, патріотизмі, в суспільних і визвольно-державницьких питаннях живе поневолений народ, і за це в усіх відношеннях заступатися, це репрезентувати і відстоювати. Будучи з народом у війні проти гітлерівської Німеччини і вже як Голова Помісної Церкви у перших роках поновної окупації України московсько-большевицькими імперіялістами, а після цього з найкращими борцями України в московських тюрмах і концтаборах, св. п. Патріярх Йосиф знав із першої руки, з власних і спільних з народом глибоких переживань усе, чим жив, за що страждав і борювся український народ, охоплюючи цим Церкву і церковно-релігійне життя. Для прикладу, ідеї Патріярхату і настанову її здійснювати навіть кроками суперечними політиці Римської Курії, св. п. Патріярх Йосиф не засвоїв на волі в Римі. З тією ідеєю і настановою її здійснити Патріярх Йосиф приїхав з України і з московських тюрем та концтаборів. І цю ідею він змісця підняв на Ватиканському Соборі II і здійснив її принаймні так основно і далеко, як на це дозволили обставини і постава церковної ієрархії, а щойно тоді також і Римської курії. Наколи б українська ієрархія була стала непохитним фронтом зі своїм Головою Церкви, то Римська курія не була б мала сили та морального права тій поставі спротивитися.

З хвилиною перебрання головства в Помісній Церкві Блаженнішим Мирославом Іваном – в багатьох глибоко в душу запала тривога. Частина владик, багато духовних осіб і множество мирян прямо питали себе і найближчих: а що буде зі спадщиною Покійного Патріярха? Що буде з Патріярхатом? Як новий голова Церкви поставиться до ватиканської східної політики, екуменізму тощо? Довго треба було почекати на перші проміння позитивної відповіді. Довго, бо майже один рік треба було чекати, щоб з уст теперішнього голови Церкви почути слово "Патріярх" на адресу свого великого Попередника.

Цей період чекання, побоювань і сумнівів уже у великій мірі за нами. Блаженніший Патріярх, кардинал Мирослав Іван уже кілька разів виступив публічно з дуже сильними оскарженнями супроти росіян і російської імперії, а в цьому і російської православної Церкви за їхнє безпощадне нищення українського народу і його Христової Церкви, ставлячи часто знак рівнання між політикою російських царів супроти України і їхніх большевицьких нащадків. У теперішнього Патріярха Помісної Церкви цей аспект і це питання непохитне. На це вже й зареагувала Москва, хоч з відомих нам дотеперішніх надрукованих реакцій виглядає, що такої гострої

і такої прямої реакції з тієї сторони Москва не сподівалася. Отже, в площині дальшої постаки Проводу Помісної Церкви до політики Москви в Україні, можна бути спокійнішим і певнішим. Наскільки це питання тісно пов'язане з політикою на екуменічному полі стосовно Східної Європи, настільки можна бути певним, що Патріарх Мирослав Іван буде протиставлятися також і Римській курії в її дотеперішній, як це часто виглядало, готовості жертвувати навіть кількома Церквами поневолених Москвою народів в ім'я зв'язків та сякої-такої екуменічної співпраці з російською православною Церквою.

А як у площині Помісности й Патріархату? Десь до половини 1985 року в тій площині було багато невідомого, а також принаймні одне мабуть відружове потягнення, що заповідало навіть конфліктом. Це також проминає. Під час відзначення в Римі Світлої Пам'яті Патріарха Йосифа в першу річницю Його Смерти Блаженніший Патріарх Мирослав Іван, будучи вже також кардиналом Римської Церкви, під час двох промов-проповідей звертався до Покійного Попередника як до Патріарха. Цих два вислови – це відкрите, хоч і ще може притишеним голосом висловлене, публічне підтвердження теперішнім Головою Церкви, що Його Попередник, св. п. Патріарх Йосиф, був де-факто, а від Римських днів також і де-юре Патріархом своєї Церкви. Донедавна молитовна постава Блаженнішого Мирослава Івана до визнання за Помісною Церквою гідности Патріархату вже перейшла в чин, у чин публічний, відкритий. Це питання розглядав Синод Владик Помісної Церкви в Римі у вересні-жовтні 1985 року. На аудієнції синодальних Отців нашої Церкви в папи Івана Павла II у дні 5-го жовтня Блаженніший Мирослав Іван вніс формально прохання від Владик до Папи визнати за Помісною Церквою заслужений Патріархат, відкликаючись при цьому до дій в цьому напрямі св. п. Патріарха Йосифа. У дні 13-го жовтня, беручи Собор св. Софії в Римі як свою кардинальську катедру, Блаженніший Мирослав Іван повторив це саме в св. Софії в присутності представників Римської курії і Ватиканського дипломатичного корпусу. В понеділок 25-го листопада, виступаючи першим на Папському Синоді, що тоді якраз розпочався в Римі, Блаженніший Мирослав Іван, наслідуючи положення українських Церков і вірних під російським ярмом в Україні, це раз вніс подання почерез усіх учасників цього Синоду, щоб Помісній Церкві признати гідність Патріархату, а рівночасно висловив жаль і докір, що цього досі не зроблено, не зважаючи на постанову Ватиканського Собору II з 1964 року.

Отже, і в площині Патріархату Блаженніший Мирослав Іван уже перейшов від висловів пасивної піддержки до активної і відкритої дії. Як ця дія розвинеться і які вона прийме дальші форми залежатиме від постаки Римської курії і Святішого Отця Папи до поновлених прохань.

Частина матеріалів, до яких ми відкликаємося чи на які покликаємося, є напевно відомі Активі, бо їх надруковано у "Визвольному Шляхові", в "Шляхові Перемоги" і в "Українській Думці". Друга їх частина, головню промова Патріарха Мирослава Івана на Папському Синоді, промова митрополита Максима й митрополита Степана появляються у цих же періодиках по Різді Христовому, з Новому Році.

В Помісній Церкві, крім постійного Синоду, діє від останнього Синоду Президія Синоду в складі владик: Блаженніший Мирослав Іван – голова Президії; митрополит Максим, митрополит Степан і Владика Михайл – члени. Як уже знаємо, Протосинкелом Патріарха являється о. Архимандрит Любомир Гузар, Ректором УКУ о. Архимандрит Іван Хома, а Ректором Колегії Св. Софії о. проф. д-р Іван Музичка. Постійности в діяльності набирає Крило Львівської Архiepархії.

Українська Автокефальна Православна Церква з Блаженнішим Митрополитом Метиславом на чолі доповнила в 1985 році свою Терархію у США і відбула Соборові наради в Європі і заокеанами, розгортаючи нормально свою працю. Владика Володимир, Єпископ Лондонський, обняв з благословення Митрополита Метислава тимчасову повну архієпископську обслугу Австралійсько-Новозеландської єпархії УАПЦ.

Митрополію УПЦ в Канаді обняв на рішенні XVII Собору УПЦ в Канаді Архієпископ Василій, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Важлива й багато обіцяюча зміна заіснувала в США у відносинах між Блаженнішим Митрополитом Метиславом і громадським світом об'єднаним під прапором Світового Українського Визвольного Фронту.

.....

АКЦІЯ ЗА ВИЗНАННЯ ПАТРІЯРХАТУ

На переломі листопада-грудня 1985 року Президія Ради УКПО вислала до Відділів і Осередків УКПО петиції УПСО для підпису мирянами Помісної УКЦеркви. Ці петиції заадресовані до Папи Івана Павла II у трьох важливих справах: у справі більше резолютивного захисту Папською столицею і світовою католицькою Церквою Церков і їхніх вірних в Україні, які перебувають під важким ярмом і жорстоким переслідуванням большевицької Москви; у справі беатифікації Слуги Божого Андрія Шептицького, і в справі визнання Патріярхату Помісної Церкви.

Хоч Президія УКПО мала критичну думку щодо порядковості піднесених у петиціях УПСО прохань, уважаючи, що прохання у справі патріярхату повинно було стояти першим, ці петиції і заклики пішли. Всі наші установи, які є членами УКПО, піддержують цю дуже важливу акцію, а з їхньою постановою згідний наш ТП. Наш Актив у громадах повинен цю акцію всесторонньо піддержати і допомогти чим завгодно закінчити її якнайуспішніше в призначеному часі.

.....

ПОЛОЖЕННЯ В ЕКЗАРХАТІ

Найправдоподібніше, миряни Помісної УКЦеркви і їхні Отці Духовні зустрічатимуть цьогорічне Різдво Христове й Новий Рік у відомій нам уже понад 10 років ситуації. Не можна з певністю сказати, як довго ці обставини потривають, хоча є також підстави до повірення у те, що вже мабуть не надто довго. Хоч не має досі від Синоду офіційної вістки, можна всеж таки припускати, що недовго відбутий Синод це положення розглядав і якісь настанови Отців Синоду виніс.

Свого часу Папа Іван Павло сказав, що св. п. Отець Йосиф змагався за слушну справу, під чим без сумніву треба розуміти, що це була справа Патріярхату й Помісности. За цю слушну справу змагалися наші Отці Духовні й миряни. Слушність цього змагання не вигасло, бо Патріярхат іще не визнаний і Помісність радше обмежена. Стійка на повзятому становищі остається nadalьше без відклику та без зміни. Всі зусилля треба зосереджувати, щоб неохитно видержати до закінчення суті Справи.

.....

ВАЖЛИВІ РІЧНИЦІ В 1986 РОЦІ

Організація Українських Націоналістів плекає в народі традиції української державности, героїчних чинів борців за УССД і замінних подій на шляху нації до її самобутности і величі. Зокрема націоналістичні традиції ідейно і морально підкріплюють сучасних борців і додають народові надії, віри й наснаги пережити вороже лихоліття. Суть націоналістичного традиціоналізму з'ясована аж в трьох Точках "Заповідей українця-націоналіста": /т. 3/ Пам'ятай про Великі Дні наших змагань; /т. 4/ Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирівського Тризуба; і /т. 5/ Пам'ятай смерть Великих Лицарів.

Провід ОУН схвалив і поручає всьому членству, симпатикам і патріотичному громадянству в особливий спосіб вшанувати і відзначити в 1986-му році наступні річниці, подані в історичному порядку, а не в календарному, для наголошення пов'язаності подій з різних періодів та вплив попередніх на пізніші. Побіч визначених подій подані точні їх дати, на основі яких організаційні клітини на місцях можуть зладити собі конкретний календар-програму на 1986 рік.

1/ 1986-го року промине 125 років від смерті національного пророка й генія України Тараса Шевченка /10 березня 1861/ і перевезення його тілних останків із землі найбільшого ворога українського народу - Росії - в рідну й дорогу Україну, де поховано його на Чернечій горі, біля Канева над Дніпром /22 травня 1961/. При відзначуванні цієї річниці наголошувати ворожість Тараса Шевченка до російських загарбників України, а не лише його виступи проти царського режиму, бо Шевченко був противником будь-якого державного спілкування України з Росією, проти "єдиної-неділимой" російської імперії, а за повні незалежну і суверенну українську державу.

2/ 25-го травня 1986 року промине 60 років від смерті в Парижі сл.п. Головного От. Симона Петлюри, з руки висланого агента російської імперії. Це злочинне вбивство назавжди показало, що Росія є головним ворогом України, що ідеї української держави й боротьби за неї є найнебезпечнішими для існування російської імперії. Пролита кров Президента української держави дала потужний поштовх і осяяння для сформування соборницької й революційної Організації Українських Націоналістів під проводом одного з найближчих співпрацівників Головного Отамана - полковника Євгена Коновальця. Революціонери-націоналісти 30-их і 40-их років були гідними спадкоємцями крутянських героїв, воїнів Петлюри з-під Базару та петлюрівських повстанців. У піснях ОУН-УПА могутньо звучить девіз: "Держава - це кров і залізо, свобода - це вістря мечів!" "Зродились ми не з мрії, але з чину, щоб здійснити Петлюри заповіт..."

3/ Перед 50 роками були два великі судові процеси польських окупантів над членами ОУН: 13 січня 1936 р. закінчився один процес у Варшаві, а 25 травня 1936 р. - другий у Львові. У висліді цих судових розправ у значній мірі поширився у народі й поза Україною розголос та престиж ОУН, її національно-визвольної боротьби та її чоловічих діячів: полк. Євгена Коновальця, Степана Бандери, Ярослава Стецька, Осипа Мацака, д-ра Володимира Горбоного та інших. Ці суди розкрили різні рафіновані методи, вживані завойовником для поневолення українського народу, сильні та слабкі. місця ОУН, що були згодом значно поліпшені. У твердій боротьбі з ворогами вирости в тридцятих роках провідницькі кадри націоналістів, які очолили й поширили її в 40-их роках до всенародніх розмірів.

Моральний осяг цих судів віддзеркалений у тогочасній пісні: "Бандера шлях до волі нам покаже. З його наказу ідемо в бій!".

4/ У висліді чинів "петлюрівців", бойовиків УВО та революціонерів ОУН прийшло до відновлення Української Держави Актом 30 червня 1941 р., від якого промине 45 років. Цей історичний акт наступив усупереч волі тодішніх німецьких імперіялістів, які по хижачки зазіхали на українські землі. Акт цей поновно доказав незнищиму й нестримну волю українського народу до власного самостійного, незалежного буття. Відновлена на короткий час Українська Держава дала величезну насагу й ентузіям народові до дальшої визвольної боротьби тоді, коли німецькі, а пізніше російські імперіялісти намагалися перемінити Україну в свою колонію. По всій Україні лунала літом 1941 року пісня Гайворонського: "Від синього Дону до Сивих Карпат одна нероздільна родина, без панства, без рабства, насильства і зрад, вільна незалежна Вкраїна."

5/ 1986 року промине чотири десятиліття від I Конгресу Антибольшевицького Блоку Народів, створеного в листопаді 1943 в Україні, якого міжнародня й визвольна концепція відбита в кличі: "Воля народам! Воля людині!" Вона досі висно і актуальна і реальна в прийдешніх роках, бо комуно-російська імперія впаде у висліді боротьби уярмлених нею народів. Міжнародні осяги ЦК АБН за минулих 40 років - це у великій мірі заслуга трудолюбимих дост. Ярослава Стецька і пані Слави Стецько. Візія АБН була талановито представлена ще в положині 40-их років на дереворитах підпільного мистця Ніля Хасевича, якого відбитки досі розповсюджується тисячними накладами.

6/ З найновішої доби визвольних змагань українського народу доцільно відзначити великі судилища російських окупантів над нашими нескореними борцями, що відбулися перед 25 роками: в травні 1961 - суд над групою правників із Української Робітниче-Селянської Спілки і над членами Українського Національного Комітету. Вони задемонстрували розгорнену й многогранну дію націоналістичного підпілля в 50-их роках, якої напрута визрівала в 1960-их роках. Розстріляним, засудженим на досмертну тюрму або довготермінові ув'язнення українським героям слава і честь!

Крім вичислених річниць, члени й симпатички ОУН зобов'язані уділятися в національних і церковних святах, що їх відмічується річ-річно.

З інших річниць, що їх доцільно згадувати, це: 70 років від смерти Івана Франка /28 травня 1916/, 55 років від смерти визначного історика й ідеолога українського консерватизму - В'ячеслава Липинського /11 липня 1931/, 65 років від назначення Василя Липківського митрополитом УАПЦ /21 жовтня 1921/, 55 років від повішення польськими окупантами членів ОУН Василя Біласа й Дмитра Данилишина, 45 років від відбуття II Великого Збору ОУН /1-3 квітня 1941/, на якому кристалізувалася концепція дво-фронтної війни /проти німецької і російської імперій/ і вибрано Степана Бандеру на голову Проводу ОУН, 40 років від великої ідейно-програмової перемоги над москалями, коли мільйони українців на заклик УГВР-УПА-ОУН збойкотували вибори до окупаційного режиму СРСР /10 лютого 1946/ і знищення головного командира окупаційних військ УРСР генерал-полковника Москаленка /3 травня 1946/, 40 років від загибелі на полі бою полковника Василя Андрусика-Грегота-Різуна /24 лютого 1946 р./.

МІРКУВАННЯ НА ВИШКІЛЬНІ ТЕМИ

Кожний референт вважає, що його референтура є якщо не найголовнішою, то одна з найголовніших в Організаційній структурі. І не дивно, що вишкільний референт вважає, що вишкільна ділянка в Організації Українських Націоналістів є дуже і дуже важливою. Немає сумніву, що інші референтури є не менше потрібні і конечні, але від початку свого існування Організація приділяла особливу увагу на виховний аспект свого членства.

В чому ж полягає вишкіл і виховання? Одною з їх складових частин являється потреба збільшення знання в тій чи іншій ділянці. Чим більше тих ділянок, в яких людина осягнула певний рівень знання, тим вона є більше освічена. Осягаючи освіту, людина поширює свій світогляд, вона стає більше самовпевненою, вона отримує кращі шанси бути успішною в дискусії, де вона оперує фактами й логічними, переконливими аргументами.

Однак, як не важливе є знання, самого знання ще замало. Знання, наука – навіть на високому рівні, можуть бути порожніми – мертвими. Знання є маловартісне, якщо воно не є базоване на переконанні, вірі, на почутті. Саме знання – це тіло без душі.

Всі ми знаємо, що вишколи членства були і навіть і сьогодні є важливим фактором в діяльності Організації Українських Націоналістів. Ситуації міняються. Обставини в Краю пів століття тому були цілком інші ніж вони є тепер. Пересічний вік членства також значно змінився. Не можна сподіватися від 50- чи 60-літнього члена, щоб він сприймав виклади так, як на це є здібна молода людина. Навіть, якщо такий член і вислухає виклад, то старша особа багато менше запам'ятає з того викладу, ніж молода. Не диво, що станичні вишкільні сходи старших членів під сучасний час часто відходять на "запасові рейки".

З вишкোলів, науки, виховання найбільше користають молоді люди. Якраз на нашій зміні нам треба сконцентрувати нашу увагу. Знання й освіту вони у великій мірі вже здобули. Тепер від нас залежить, наскільки ми доповнимо їх знання, в якій мірі ми прищепимо віру до їхнього знання, до якого рівня національної свідомості й гордості ми їх піднесемо.

Хтось буде читати ці рядки й думати: "пощо вони мені це пишуть. При станиці є вишкільний референт і це ЙОГО справа. Що мене обходять вишколи".

Друзі і Подруги! Такої настанови в нас не сміє бути. Кожний із нас є вишкільником, і виховником. Своєю діяльністю, поведінкою, бесідою, чи навіть зовнішнім виглядом ми робимо якийсь вплив на довкілля, на осіб, з якими ми є в якійсь мірі в контакті. Пам'ятаймо це завжди й стараймось не давати поганого прикладу. Під сучасну пору головним вишкільним завданням є звернути увагу на молодше покоління. Це завдання нас усіх. Всі ми є безпосередніми чи посередніми вишкільниками і це є незаперечним фактом. Чи член є старший чи молодший, на ньому лежить обов'язок бути добрим взірцем для своїх спів-друзів і в такий спосіб ми всі будемо удосконалюватися, будемо кращими членами не тільки Організації, але й кращими громадянами цілої спільноти.

Говорячи про вишкіл молодшої частини нашого членства, ми, старші, маємо не забувати декілька важливих фактів.

1/ Наші молодші члени не є діти. Вони є старші, ніж були ми, коли приїхали до цієї країни й почали творити з нічого політичне й суспільне життя. Вони також є старшими, ніж були ми, коли нас втягалося до Організації Українських Націоналістів.

2/ Все наше молоде покоління виросло й виховалося поза Україною. Вони не переживали бурхливих подій Визвольної Боротьби, війни, народнього змагу. Для нас все це є історією, а не пережиттям. Важко вітворити їм романтику партизанки, криївки; небезпеки зв'язкового чи якогось рейду. Оповідання про події в Краю для них можуть бути і часто є цікавими, але для молодих вони є давніми і безпосередньо їх не торкають.

3/ Від часу, коли більшість із старших вступили до ОУН, пройшло 30, 40, а може і до 50 років. Час не стоїть. Обставини міняються. Добробут людства покращав. Матеріалістичний підхід до життя загострився. Ми, старші, самі того не помічаючи, змінилися. Молоді ж виросли в цілком інших обставинах від тих, в яких ми оформлювалися. Ми не можемо і було б небажаним сподіватися, щоб молодші члени Організації були такими, як були ми 30 з таким роком тому.

Ураховуючи вищезгадане, ми мусимо брати під увагу теперішні обставини і відповідно пристосовувати спосіб і форму вишколів. Не все, що було задовольняючим пару десятків років тому, можна успішно застосовувати сьогодні. Ми мусимо стало ревідувати нашу діяльність. Нам завжди треба шукати кращого підходу при вишколах, стреміти до максимальних успіхів і не боятися відкинути шось, що колись було добрим.

Незмінними мусять лишатися наші головні настанови - наші ідеали, наша мета. Але тактику /спосіб/ здійснення ідеалу, і осягнення мети не тільки можна, але й треба змінювати та пристосовувати до змін в обставинах.

Цим разом ми не вхолодимо в деталі вишколу. Кожен з членів мусить стреміти, щоб він був принагідним вишкільником і служив добрим прикладом в кожному своєму поступованні. Досить зазначити, що тематика формальних вишколів /на спеціальних сходинах чи відправах/ мусить бути різноманітна й зацікавлююча. Конечним є відбувати наради осіб, які є безпосередньо заангажовані у вишколі молодих членів, симпатиків чи доросту, щоб їх працю можна було краще скоординувати.

Нам треба бути оптимістами й бути переконаними, що ми осягнемо певні успіхи. Праці на цьому відтинку є дуже багато. Поставлені завдання не є легкі. Але спільними силами, з доброю волею, з вірою в успіх ми зможемо багато осягнути.

Діймо ж в напрямі підвищення знання й духовости нас самих, нашого членства, а особливо нашої зміни!

Винагородою за наш труд в цій діяльності буде сатисфакція успіху й запорука, що наші ідеї будуть далі служити за ідеали аж до їхнього остаточного завершення.

Вишкільний Референт О-З.

.....:.....

Належати людству можна тільки через свій народ. Коли нація в критичному стані, коли загрожено її буття та коли її майбутнє під запитом, тоді покидати її - ганебний і непростений злочин. Нація - твір тисячолітнього розвитку, найвища людська спільнота. Впродовж століть національна боротьба запалювала найполюм'яніші героїчні поривання. Тисячі гинули в цій боротьбі, що була джерелом життя.

З Постанов V Великого Збору ОУН

.....:.....

З ГРОМАДСЬКОГО ПОЛЯ ПРАЦІ

Відтинок Молодечих Організацій

Слідкуючи за розвитком подій в Україні, в російсько-більшевицькій імперії і на міжнародному полі і вглиблюючись у їхню суть та значення для української нації у її нестримному змаганні до волі та державности, кожно вдумливу українську людину напевно просякає одне бажання: бажання того, щоб в цих роках великих і глибоких суспільних і національних зрушень кожна українська людина робила щось корисного також і для теперішніх і майбутніх потреб української нації.

Зокрема, висловлюючи це бажання, наша увага сконцентровується на українських молодечих виховних і вишкільних організаціях у Великій Британії і на цих біля або й понад 12 тисяч українців народжених у Великій Британії. На увазі маємо СУМ, Пласт, УСГ, як також Лігу Української Православної Молоді тощо. Ще так недавно СУМ і Пласт були дуже активними. Зокрема СУМ, об'єднуючи в своїх рядах біля чотири тисячі сеньйорів, дружинників і юнацтва, був дуже активним у громадах і на всекрайовому форумі. Пласт, УСГ і другі молодечі гуртки були значно меншими в числі, але активними, на що вказували зокрема їхні річні звідомлення.

В житті людей і організацій бувають інколи різні переходові етапи. Віримо, що в такому своєрідному перехідовому етапі знайшовся СУМ і другі молодечі організації. Сьогодні не будемо вглиблюватися у причини, бо для більшості членів цих організацій і громади вони відомі. Але над одним питанням треба таки застановитися.

У відношенні до СУМ найважливішим завданням всього провідного й членського активу СУМ є взятися найбільш резолутивно до нормальної щоденної діяльності в усіх клітинах і в центральних органах. Діяльність кожної організації, а молодечої зокрема, розпочинається від того, що часто вважається за найменш важливе, себто від глибокого почуття прив'язаности до своєї організації, від регулярного сплачування членських внесків і співучасті /активної, відданої/ у всій внутрішній діяльності. В дальшому, на порядок денний приходять зв'язки клітин з крайовим проводом, і крайового проводу з центральними органами. Разом із цим на порядку дня стоїть програма діяльності і цілі, до яких дотична організація прямує в даному часі. Чим жвавіша в діяльності організація, тим ширшою і кращою про неї думка в ширшій громаді. Це веде до цього, що ширші громадські кола в один чи другий спосіб співдіють з тією організацією та піддержують її морально й матеріяльно. СУМ потребує і моральної, і матеріяльної піддержки, як також оновлення в діяльності принаймні найбільше заавансованих з уладу сеньйорів. Проси́ться взяти це під увагу в усіх громадах, щоб ця вельмиважлива й вельмизаслужена молодеча організація відзискала всестороннє зрізновачення і пішла з повним розмахом у дальше своє життя. Черговий Крайовий З'їзд СУМ підготовляти старанно і так, щоб це було зворотнім пунктом у діяльності СУМ під кожним оглядом.

В Пласті, як бачимо, також необхідне оживлення. Наші члени, симпатичні й прихильники, які являються членами Пласту, повинні разом з усім активом пластової організації дзигнутися на ширші води в національному житті.

Українськість, правопорядок і національно-державницький підхід до суттєвих питань національного буття необхідно привеснути Українській Студентській Громаді шляхом очолення її найсвідомішими під національним оглядом українськими студентами, яких в УСГ

ніколи не бракувало і багато їх є під цю пору в рядах членів УСГ. УСГ - це найперше українська національна організація. Коли УСГ виступає на британському чи міжнародньому студентському форумі, вона виступає там як організація, що об'єднує студентів-українців, а не якусь збиранину неокреслених молодих людей. І в своїй внутрішній діяльності УСГ, як і кожна українська організація, плекає український національний дух і діє по лінії українського національного інтересу.

Наш ТП ставиться дуже критично до проявів творення на відтинку молоді української будь чого на зразок "англо-українського", що в 1985 році вийшло з кіл "Об'єднання" мабуть з наміром протиставитися СУМ-ові, Пластові, УСГ тощо. Такі прояви - це один із перших кроків до знищення всього українського, до повної і всесторонньої денационалізації. Ці прояви треба активно поборювати. Їм протиставити активну діяльність СУМ, Пласту, УСГ тощо під таким українським національним прапором!

Відтинок громадських установ

На загально-громадському полі до найважливіших завдань треба зарахувати в першу чергу необхідність їхнього постійного держання у зміслі й змісті українського національного патріотизму, як також повсякчасний відзив на ці настанови, що їх для громадського сектора випрацювати IV, V і VI Великі Збори ОУН. Усіма можливими засобами і середниками розбудовувати й узмістовлювати всі ті ділянки праці, які мають пряме відношення до національного виховання та інтеграції поколінь на платформі однієї державницької національної ідеї і чинної постави до потреб і проблем українського суспільного життя.

На інших сторінках цього "Бюлетеня" подано календар національних свят і обходових річниць, що припадають на 1986 рік. Велика частина цього календаріюму пов'язана з боротьбою українського народу за волю і державність в цьому ХХ столітті, а в цьому зарисі також і з тією боротьбою, організатором і провідником якої були УВО, ОУН, УПА, УГВР, а на міжнародньому полі АБН. Наш актив у центральних проводах громадських установ і у проводах їхніх клітин у терені подбає про те, щоб запропонований нашою Організацією календарієм національних свят і обходових річниць вплився в загальний план громадських установ, їхньої діяльності на цьому виховному полі в 1986 році.

В усіх інших важливих відношеннях наш актив, заангажований у праці на громадському полі, повинен завжди стреміти до цього, щоб це громадське поле було живе й активне, творче й будуюче, співдружне і співпомагаюче, як це личить кожній організації, яка шанує себе і має пошану до свого оточення, головне того свого оточення, в якому немає світоглядних, ідеологічних і національно-політичних протиріччів.

Центральне місце в цьому громадському світі припало Союзові Українців у Великій Британії /СУБ/, який оснувався в січні 1946 року і який в цьому році обходитиме своє 40-ліття. Про програму і загальне спрямування цього 40-ліття СУБ подбали і далі дбати-муть керівні чинники тієї установи. Наша Організація підтримує СУБ в його Сорюклітті і закликає свій актив включитися активно у відзначення цього Сорюкліття СУБ, не забуваючи різночасно і про наші організаційні та політичні обов'язки перед Проводом нашої Організації та перед національною Справою.

40-ліття СУБ - це також і сороковий рік успішної праці активу нашої Організації на громадському полі.

.....

ЖУРНАЛ "ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ"

Українська вільна преса входить у період важких випробувань. В такому ж положенні знаходяться також націоналістичні видання. В останніх роках число постійних відборців-передплатників маліє з уваги на їхній пенсійний вік з обмеженим бюджетом тощо, а багато їх відходять у вічність. На протязі нашого існування поза межами України на світ прийшло багато людей, яких ми спільно та кожен зокрема виховували на українських патрістів, а в цьому також і на передплатників українських пресових публікацій та книжок. Але з цих кіл приплик передплатників і читачів дуже обмежений, що в ніякому разі не покриває втрат подиктованих віком і смертністю їхніх попередників.

Віriamo, що весь наш актив буде згідний із цим, що в теперішньому часі Організації Українського Визвольного Фронту, які являються видавцями нашої націоналістичної преси, не можуть в ніякому разі допустити до самоліквідації націоналістичних періодиків, яких так потрібно для боротьби за визволення українського народу.

Українська націоналістична преса у вільному світі має перед собою надзвичайно важливе завдання. Вона одинока має, може й мусять давати підтримку ідеям і боротьбі українського патріотичного руху в Україні, який без нашої преси не зможе під цю пору себе всесторонньо проявити. А ми знаємо, що тільки завдяки нашим пресовим органам найбільш зрілі під національним оглядом самвидавні матеріали з України могли поширитися у світі та принести великі користі українській визвольній справі. Українська націоналістична преса постійно оприлюднює дуже важливі для розвитку національної думки матеріали, які в іншому випадкові не пішли б у народ та не підготовляли б його до сьогоднішніх і завтрашніх завдань. Під цю пору практично тільки преса СУВФ завжди приносить свіжі матеріали з поля боротьби в минулому, які так потрібні українському і чужинському історикам для писання Правди про Україну й український народ. Націоналістична преса дуже обширно сприяє і пособляє розвитку української національної культури і літератури, друкуючи постійно кращі поезії і прозові твори українських працівників пера, театральні п'єси, репродукує на своїх сторінках твори українських малярів, скульпторів, різьбарів тощо. Ця преса інформує світ і українську громаду про українські книжкові публікації різного жанру і з різних ділянок національної проблематики.

Дуже велику частину всіх цих повинностей перед народом і його життєвими потребами сповняє місячний журнал "Визвольний Шлях", якого 453 книжкове число появилася в грудні 1985 року. З деяким огірченням приходиться ствердити, що від якогось часу власне члени і прихильники, а навіть і декотрі його співосновники доволі з легки наставленням полишають цей журнал на "призволяще долі". З рядів тих із молодших генерацій, які в минулих кількох роках увійшли в актив нашої Організації, тільки одиниці передплачують цей журнал.

"Визвольний Шлях", як орган Проводу нашої Організації, повинен бути в хаті кожного члена, прихильника й симпатика ОУН, без уваги на їхній вік чи матеріальний стан. Цей журнал повинні б передплачувати усі громади з власними домами для своїх громадських бібліотек. Українські студенти повинні б домагатися доступу до цього журналу в університетських бібліотеках. Кожен член нашої Організації повинен постійно працювати серед свого оточення в тому напрямі, щоб і його сусіди були передплатниками журналу. Одним реченням – увесь наш актив, будучи персонально пов'язаними з журналом, повинні б дбати про його поширення між українцями,

щоб цим способом приєднати і прив'язати їх до цих ідей нашої Організації, які поширює наш журнал.

Проситься звернути увагу на те, що в 1985 році в журналі друкувались біля 120 індивідуальних авторів різноманітної тематики. Журнал надрукував також біля 50 позицій матеріалів, що не мають авторів, але які важливі й конечні для національної політичної освіти. В річнику за 1985 надруковано багато самвидавних матеріалів з України, включно до поезій, а в цьому усі дев'ять чисел "Хроніки Католицької Церкви в Україні", одне із найновіших свідчень про все, що в цьому році діялося на церковно-релігійному полі в підсвітській Україні.

Реасумуючи сказане, ТП закликає увесь актив нашої Організації зачасу поправити свою поставу до журналу "Визвольний Шлях" зокрема, а рівночасно і до інших націоналістичних пресових видань. Провідний актив, а головне Станичні Провідники і референти Інформації і Пропаганди, перевірять на місцях весь актив, а з тими членами, симпатиками й прихильниками, які не передплачують журналу, проведуть гутірки з ціллю включення їх у передплатників нашого місячника, центрального органу нашої Організації.

.....:.....

ЗМІСТ ЧИСЛА

1/ СВЯТОЧНЕ ЗВЕРНЕННЯ ТЕРЕНОВОГО ПРОВІДУ	1
2/ НА ПОРОЗІ НОВОГО РОКУ	3
3/ ДО ПИТАНЬ ПРАЦІ НА ПОЛІ КАДРІВ ОУН.....	5
4/ КОНФЕРЕНЦІЇ АБН І ЕРС, І НАШІ ЗАВДАННЯ.....	8
5/ ЗАГАЛЬНЕ ПОЛОЖЕННЯ НА ЦЕРКОВНОМУ ПОЛІ.....	10
6/ АКЦІЯ ЗА ВИЗНАННЯ ПАТРІАРХАТУ.....	12
7/ ПОЛОЖЕННЯ В ЕКЗАРХАТІ.....	12
8/ ВАЖЛИВІ РІЧНИЦІ В 1986 РОЦІ.....	13
9/ МІРКУВАННЯ НА ВИШКІЛЬНІ ТЕМИ.....	15
10/ З ГРОМАДСЬКОГО ПОЛЯ ПРАЦІ.....	17
11/ ЖУРНАЛ "ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ".....	19

oooooooooooooooo
oooooooooooooooo
oooooooooooooooo
oooooooooooooooo
ooooOoooo
oooOooo
ooOoo
oOo
O